

USNESENÍ

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Jitky Zavřelové, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Pavla Simona, rozhodl o návrhu **České republiky – Generálního finančního ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7 Praha 1, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi **státním tajemníkem v Ministerstvu financí a ředitelem sekce a zástupcem generálního ředitele Generálního finančního ředitelství** na straně jedné a **Okresním soudem v Ostravě, Krajským soudem v Ostravě a Nejvyšším soudem** na straně druhé, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 26 C 357/2018, o 99 930 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **A. K.**, zastoupená JUDr. Františkem Kosíkem, advokátem se sídlem Kpt. Vajdy 3046/2, Ostrava, a žalovaná **Česká republika – Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7 Praha 1,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 26 C 357/2018, o 99 930 Kč s příslušenstvím, **je soud**.
- II. Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 6. 2021, č. j. 16 Co 73/2021-168, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2021, č. j. 21 Cdo 2711/2021-193, **se zrušují**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 14. 8. 2023 se Česká republika – Generální finanční ředitelství (dále „navrhovatelka“) domáhá, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“) rozhodl tvrzený kompetenční spor vzniklý mezi státním tajemníkem v Ministerstvu financí na straně jedné a Okresním soudem v Ostravě, Krajským soudem v Ostravě a Nejvyšším soudem na straně druhé ve věci vedené u okresního soudu pod sp. zn. 26 C 357/2018.

[2] Ze spisu předloženého okresním soudem vyplývá, že žalobkyně podala dne 27. 12. 2018 u Okresního soudu v Ostravě proti navrhovatelce žalobu o zaplacení peněžité částky ve výši 99 930 Kč s příslušenstvím, a to doplatku platu za období od 1. 1. 2016 do 27. 12. 2017 jako rozdílu vyššího platu, který byl poskytnut jiné referentce personálního oddělení navrhovatelky v Ostravě zařazené do 11. platové třídy, a žalobkyni vyplaceného platu jako referentce téhož personálního oddělení, který jí příslušel s ohledem na zařazení do 9. platové

třídy. Svůj nárok odůvodnila tím, že takto určený její plat se přičí zásadě rovného zacházení (zákazu diskriminace), respektive zásadě stejného platu za stejnou práci.

[3] Okresní soud v Ostravě rozsudkem ze dne 15. 1. 2021, č. j. 26 C 357/2018-114, uložil navrhovatelce, jako žalované, povinnost zaplatit žalobkyni 50 890 Kč se specifikovaným příslušenstvím (výrok I.), žalobu o zaplacení částky 49 040 Kč s příslušenstvím zamítl (výrokem II.) a rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Okresní soud dospěl k závěru, že obě referentky v roce 2017 vykonávaly stejnou činnost a měly proto být obě zařazeny do 9. platové třídy. Pokud navrhovatelka, jako žalovaná, v roce 2017 jednu referentku zařadila do 11. platové třídy a druhou nikoli, pak postupovala v rozporu se zásadou, že za stejnou práci přísluší všem zaměstnancům u zaměstnavatele stejná odměna za práci. Z tohoto důvodu okresní soud za období od 1. 1. 2017 do 27. 12. 2017 přiznal žalobkyni „*dorovnání do 11. platové třídy*“ ve výši specifikované ve výroku I. rozsudku. Současně neshledal žalobu důvodnou co do částky 49 040 Kč s příslušenstvím za období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016, neboť v té době příslušnou agendu vykonávala pouze žalobkyně a ta byla správně zařazena do 9. platové třídy.

[4] Proti výroku I. a souvisejícímu výroku III. rozsudku se navrhovatelka, jako žalovaná, odvolala. Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 3. 6. 2021, č. j. 16 Co 73/2021-168, zrušil rozsudek okresního soudu č. j. 26 C 357/2018-114 ve výrocích I. a III. a řízení o zaplacení částky 50 890 Kč s příslušenstvím zastavil (výrok I.), rozhodl o postoupení věci generálnímu řediteli Generálního finančního ředitelství (výrok II.) a žalobkyni uložil povinnost zaplatit navrhovatelce, jako žalované, náhradu nákladů řízení (výrok III.). Krajský soud dospěl k závěru, že v případě posuzovaného nároku jde o nárok ze služebního poměru, který je svojí povahou poměrem veřejnoprávním, a nikoli nárokem z pracovního poměru, který je naopak soukromoprávním poměrem. V této věci není dána pravomoc soudů v občanském soudním řízení a je dána pravomoc služebního orgánu, kterým je generální ředitel Generálního finančního ředitelství.

[5] Dovolání žalobkyně proti usnesení krajského soudu odmítl Nejvyšší soud usnesením ze dne 16. 11. 2021, č. j. 21 Cdo 2711/2021-193. Nejvyšší soud uvedl, že závěr napadeného usnesení krajského soudu o nedostatku pravomoci soudu v občanském soudním řízení k projednání a rozhodnutí věci, je v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu. Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 21 Cdo 269/2018 vyplývá, že ve věcech služebního poměru státních zaměstnanců jedná a rozhoduje služební orgán a že i ve věcech státní služby, které nejsou předmětem výčtu uvedeného v § 159 odst. 1 ani § 159 odst. 2 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, vystupuje služební orgán vůči státním zaměstnancům ve vrchnostenském postavení, a že pravomoc soudu v občanském soudním řízení by mohla založit pouze zákonem stanovená výlučka. Dále Nejvyšší soud poukázal na usnesení ze dne 11. 11. 2020, sp. zn. 21 Cdo 2903/2020 vztahující se k otázce pravomoci služebního orgánu ve věci náhrady škody způsobené zaměstnancem služebního úřadu. Ani pro řízení ve věcech náhrady škody vzniklé státnímu zaměstnanci (k hodnocení uplatněného nároku na uhrazení rozdílu v odměňování z důvodu nerovného zacházení jako náhrady újmy odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 8. 2015, sp. zn. 21 Cdo 3976/2013) neobsahuje zákon o státní službě žádné ustanovení, které by zakládalo výlučku z obecné procesní úpravy řízení ve věcech státní služby svěřených služebními orgány.

[6] Po postoupení věci vydal ředitel sekce a zástupce generálního ředitele jako služební orgán dne 8. 4. 2022 pod č. j. 23494/22/7432-20290-802035 rozhodnutí, kterým neshledal porušení povinnosti rovného zacházení v oblasti odměňování ve smyslu § 16 odst. 1 zákona

pokračování

č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve spojení s § 144 zákona o státní službě (výrok I.) a rozhodl, že žalobkyně nemá právo na úhradu částky 99 930 Kč s příslušenstvím, které se domáhá z titulu náhrady škody z důvodu nerovného zacházení v oblasti odměňování (výrok II.).

[7] K odvolání žalobkyně státní tajemník v Ministerstvu financí rozhodnutím ze dne 12. 8. 2022, č. j. MF-14958/2022/4801-17, rozhodnutí ředitele sekce a zástupce generálního ředitele ze dne 8. 4. 2022 zrušil a věc vrátil k novému projednání. Výrok I. rozhodnutí ředitele sekce a zástupce generálního ředitele shledal nezákonným pro překročení petitu a ve vztahu k výroku II. rozhodnutí vytkl jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[8] Po vrácení věci ředitel sekce a zástupce generálního ředitele rozhodnutím ze dne 13. 12. 2022, č. j. 89648/22/7400-11195-05821, rozhodl, že žalobkyně nemá právo na úhradu částky 99 930 Kč s příslušenstvím. K odvolání žalobkyně státní tajemník v Ministerstvu financí rozhodnutím ze dne 6. 4. 2023, č. j. MF-6334/2023/4801-4, rozhodnutí ředitele sekce a zástupce generálního ředitele zrušil a řízení zastavil. Odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 1. 2022, č. j. Konf 1/2021-13, ze kterého plyne, že o nároku opírajícím se o porušení zásady rovného zacházení je podle § 10 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), ve spojení s § 98 zákona o státní službě a § 17 zákoníku práce příslušný rozhodnout soud v občanském soudním řízení.

[9] V návaznosti na rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu financí o zastavení řízení žalobkyně dne 24. 5. 2023 podala k Okresnímu soudu v Ostravě žalobu na obnovu řízení. V reakci na tuto žalobu podala navrhovatelka návrh zvláštnímu senátu (bod [1] výše). O žalobě na obnovu řízení není dosud rozhodnuto.

[10] Navrhovatelka nejprve popsala průběh dosud vedených řízení. Podle navrhovatelky byla žalobkyně zařazena v platové třídě odpovídající jí vykonávaným úkolům a nebyla ve srovnatelném postavení s jinou referentkou personálního oddělení zařazené do 11. platové třídy. Žalobkyně tak neuplatňuje nárok vyplývající z porušení povinnosti rovného zacházení v oblasti odměňování či z důvodu diskriminace, nýbrž toliko napadá současné nastavení systému odměňování státních zaměstnanců, stanovení platových tříd a jejich změn. Proto není na nyní projednávanou věc přiléhavý závěr vyslovený v usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 1. 2022, č. j. Konf 1/2021-13, o pravomoci soudu v občanském soudním řízení rozhodnout o nároku vyplývajícím z porušení zásady rovného zacházení. Použitelné jsou naopak závěry usnesení zvláštního senátu ze dne 7. 4. 2022, č. j. Konf 7/2021-30, č. 4357/2022 Sb. NSS, o pravomoci správních orgánů rozhodnout ve věci odměňování státního zaměstnance. V této souvislosti navrhovatelka nadnesla otázku, zda ve sporu plynoucím ze služebního poměru postačí bez dalšího pouhé nepodložené tvrzení (námitka) porušení principu rovného zacházení či zákazu diskriminace k založení pravomoci soudů v občanském soudním řízení, či zda jsou služební orgány oprávněny samy provést základní posouzení takové argumentace a případně dojít k závěru, že o porušení principu rovného zacházení či zákazu diskriminace vůbec nejde. Zbývá část návrhu se týká věcných otázek, jež nejsou předmětem řízení o nynějším návrhu na rozhodnutí kompetenčního sporu, a proto nejsou podrobněji rekapitulovány.

[11] Zvláštní senát se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o kompetenčním sporu dle § 5 odst. 1, případně i odst. 3, zákona č. 131/2002 Sb. Vycházel z následujících skutečností a úvah.

[12] Z výše uvedeného shrnutí plyne, že jde o záporný kompetenční spor mezi soudy v občanském soudním řízení a orgány moci výkonné (služebními orgány ve věcech státní služby), neboť jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků (§ 1 odst. 1 a 2 zákona č. 131/2002 Sb.). Návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu je oprávněna podle § 3 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. podat i navrhovatelka jako žalovaná, tj. účastník řízení, ve věci, v níž se otázka pravomoci vydat rozhodnutí stala spornou (usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 8. 2006, č. j. Konf 64/2005-33, č. 967/2006 Sb. NSS). K tomu je však třeba dodat, že situace, ve které je účastník řízení nucen se na zvláštní senát obrátit v případě negativního kompetenčního sporu ukazuje na pochybení orgánu, který ve věci popřel svou pravomoc jako druhý v pořadí, místo toho, aby sám kompetenční spor před zvláštním senátem vyvolal.

[13] Pravomoc zvláštního senátu k rozhodnutí tohoto kompetenčního sporu je tedy v nyní projednávané věci dána (§ 2 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.).

[14] Žalobkyně v souvislosti s přijetím zákona o státní službě, jenž nabyl účinnosti dne 1. 1. 2015, byla ode dne 26. 10. 2015 přijata do služebního poměru u Generálního finančního ředitelství, organizačního útvaru oddělení personální v Ostravě, a zařazena na systematizované služební místo č. 700264 kvalifikované 9. platovou třídou a 12. platovým stupněm. Její služební poměr u uvedeného zaměstnavatele skončil dne 27. 12. 2017.

[15] Soudy v občanském soudním řízení vyšly z toho, že nyní posuzovaná věc spadá do působnosti zákona o státní službě, podle kterého ve věcech služebního poměru rozhoduje služební (tj. správní) orgán. Služební orgány naopak s odkazem na usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 1/2021-13 dospěly k závěru o nedostatku své pravomoci, neboť o nároku opírajícím se o porušení zásady rovného zacházení je příslušný rozhodnout soud v občanském soudním řízení.

[16] Služební poměr je veřejnoprávní poměr státního zaměstnance ke státu, kdy jednotlivé úkony vůči státnímu zaměstnanci jsou činěny vrchnostensky v rovině veřejného práva. Nelze však odhlédnout od společných znaků služebního poměru s poměrem pracovním, neboť jde o závislou činnost, a tedy ani od skutečnosti, že v řadě případů zákon o státní službě odkazuje na ustanovení zákoníku práce. Úprava služebního poměru, jakožto poměru veřejnoprávního, tedy nemalou měrou počítá s použitím institutů soukromého (pracovního) práva (usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 7/2021-30, odst. [17]).

[17] Z dosavadní judikatury zvláštního senátu, na niž odkázala rovněž navrhovatelka v návrhu, plyne „základní pravidlo“, podle něž jsou příslušné vydat rozhodnutí ve věcech odměňování státního zaměstnance správní (služební) orgány. To vyplývá z § 159 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, podle něž *se ustanovení o řízení ve věcech služby vztahují na rozhodování o odměňování* (usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 7/2021-30, odst. [19] a násl.).

[18] Zároveň však zvláštní senát již dospěl k závěru o pravomoci soudů v občanském soudním řízení k vydání rozhodnutí ve věcech nároků státních zaměstnanců vyplývajících z porušení zásady rovného zacházení. Zákon o státní službě totiž neobsahuje vlastní úpravu rovného zacházení a zákazu diskriminace ve služebním poměru a v § 98 plně odkazuje na § 16 a § 17 zákoníku práce. Ustanovení § 17 zákoníku práce pak ohledně právních prostředků ochrany před diskriminací v pracovněprávních vztazích (tedy včetně služebních poměrů) odkazuje na úpravu v antidiskriminačním zákoně, konkrétně jde o § 10 a 11 tohoto zákona. (usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 1/2021-13, odst. [22] až [29]).

pokračování

[19] Podle zvláštního senátu tak nároky opírající se o porušení zásady rovného zacházení či zákazu diskriminace představují „speciální pravidlo“ pro určení pravomoci orgánu veřejné moci vydat rozhodnutí. Zvláštní senát se proto v nyní projednávané věci primárně zabýval podstatou žalobkyní uplatněného nároku, tj. zda jde o nárok vzešlý čistě z odměňování, nebo nárok opírající se (též) o porušení zásady rovného zacházení či zákazu diskriminace. V případě, že by nárok uplatněný žalobkyní měl základ v právu na rovné zacházení, byla by dána pravomoc soudu v občanském soudním řízení, byť by originárně vyvěral z odměňování státního zaměstnance v rámci služebního poměru.

[20] V nyní projednávané věci není pochyb ani sporu o tom, že nárok uplatněný žalobkyní má svůj základ v odměňování státního zaměstnance podle zákona o státní službě. Podle § 144 odst. 1 zákona o státní službě *se odměňování státních zaměstnanců řídí zákoníkem práce, není-li stanoveno jinak*. Zákon o státní službě tedy neobsahuje ucelený systém odměňování státních zaměstnanců.

[21] Žalobkyně kromě zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace argumentovala především zásadou, podle níž *za stejnou práci nebo za práci stejné hodnoty přísluší všem zaměstnancům u zaměstnavatele stejná mzda, plat nebo odměna z dohody* (§ 110 odst. 1 zákoníku práce). Otázku odměňování ve vztahu k právu na rovné zacházení řeší § 16 odst. 1 zákoníku práce, podle nějž *jsou zaměstnavatelé povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky, odměňování za práci a o poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžité hodnoty, o odbornou přípravu a o příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání*.

[22] Pro rozhodnutí kompetenčního sporu v nyní projednávané věci je tak třeba posoudit, zda právo stanovené § 110 odst. 1 zákoníku práce, respektive jeho porušení, představuje či může představovat nerovné zacházení.

[23] K rozdílnému (nerovnému) zacházení se zaměstnanci odměňovanými platem může dojít i v případě, kdy zaměstnavatel zaměstnance nezařadí, na rozdíl od jiných zaměstnanců vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty, do platové třídy nebo platového stupně v souladu s výše uvedenými právními předpisy. Nebo naopak v případě, kdy je zaměstnanec zařazen do platové třídy a platového stupně v souladu s právními předpisy, avšak jiní zaměstnanci vykonávající stejnou práci nebo práci stejné hodnoty jsou zařazeni do vyšší platové třídy či vyššího platového stupně (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 21 Cdo 2262/2018-437).

[24] Podle § 124 odst. 1 věty první zákona o státní službě *se odpovědnost služebního úřadu za škodu vzniklou státnímu zaměstnanci řídí zákoníkem práce*.

[25] Podle § 265 odst. 2 zákoníku práce *je zaměstnavatel povinen nahradit zaměstnanci též škodu, kterou mu způsobili porušením právních povinností v rámci plnění pracovních úkolů zaměstnavatele zaměstnanci jednajícím jeho jménem*.

[26] Jestliže zaměstnavatel bez věcných důvodů zaměstnanci stanoví či s ním sjedná odměnu za práci, která je v porovnání s ostatními zaměstnanci vykonávajícími stejnou práci nebo práci stejné hodnoty v rozporu se zásadou rovného zacházení, jde o porušení právní povinnosti. Zaměstnanec, který byl nerovným zacházením postižen, má právo domáhat se náhrady takto vzniklé újmy podle ustanovení § 265 odst. 2 zákoníku práce (rozsudky

Nejvyššího soudu ze dne 6. 8. 2015, č. j. 21 Cdo 3976/2013-189, č. 35/2016 Sb. rozh. obč., a ze dne 6. 5. 2016, sp. zn. 21 Cdo 2863/2015, č. 137/2017 Sb. rozh. obč.; obdobně ve vztahu k zákonu č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19, odst. [34]).

[27] Z judikatury Nejvyššího soudu tak plyne, že k rozdílnému (nerovnému) zacházení může dojít i porušením zásady zakotvené v § 110 odst. 1 zákoníku práce, které je porušením právní povinnosti ve smyslu § 265 odst. 2 zákoníku práce.

[28] Podle § 98 zákona o státní službě se na rovné zacházení a zákaz diskriminace ve služebním poměru § 16 a 17 zákoníku práce použijí obdobně.

[29] Podle § 17 zákoníku práce *právní prostředky ochrany před diskriminací v pracovněprávních vztazích upravuje antidiskriminační zákon.*

[30] Podle § 10 odst. 1 antidiskriminačního zákona *dojde-li k porušení práv a povinností vyplývajících z práva na rovné zacházení nebo k diskriminaci, má ten, kdo byl tímto jednáním dotčen, právo se u soudu zejména domáhat, aby bylo upuštěno od diskriminace, aby byly odstraněny následky diskriminačního zásahu a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění.*

[31] „Poskytnutí náhrady škody je zvláštní formou odstranění následků diskriminace ve smyslu § 10 odst. 1 antidiskriminačního zákona, přičemž žalobce má právo na to, aby byl uveden do stavu, v jakém by se nacházel, kdyby k diskriminačnímu jednání nedošlo“ (nález Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2023, sp. zn. III.ÚS 1068/22, odst. [62]). Shodný závěr, že náhrada škody (majetkové újmy) je určitou formou restituce, tj. odstranění následků diskriminačního zásahu ve smyslu citovaného § 10 odst. 1 antidiskriminačního zákona, plyne i z části komentářové literatury k tomuto zákonu: „i zde odčítají následky diskriminace spočívající ve snížení (nebo nezvýšení) majetku diskriminované osoby. Tak například zaměstnanec postižený nerovným zacházením v oblasti odměňování se může domáhat doplacení rozdílu mezi skutečně hrazenou mzdou a mzdou, kterou by býval obdržel nebýt diskriminace za minulá období“ (Strupek, D., komentář k § 10 odst. 1, odst. 30, in Kvasnicová, J., Šamánek, J. a kol. Antidiskriminační zákon: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-3-14]). „[Z]vláštní formou odstranění následků diskriminace je i poskytnutí náhrady škody [...] I zde platí, že žalobce má právo na to, aby byl uveden do stavu, v jakém by se nacházel, kdyby k diskriminačnímu jednání nedošlo. Antidiskriminační zákon neobsahuje zvláštní úpravu náhrady škody. Nárok tedy bude posuzován podle ustanovení občanského zákoníku a v pracovněprávních vztazích podle zákoníku práce ... Jednou z forem náhrady škody může být i náhrada ušlého výdělku“ (Tomšej, J., komentář k § 10 odst. 1, část. III., in Tomšej, J., Polák, P. a kol. Zákon o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon). Praktický komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-3-14]).

[32] Vzhledem k uvedenému tak jde v případě nároku na náhradu škody uplatněného žalobkyní o nárok vyplývající z porušení zásady rovného zacházení, na jehož základě se lze domáhat odstranění následků diskriminačního zásahu, a o němž je podle § 98 zákona o státní službě ve spojení s § 16 a § 17 zákoníku práce a § 10 antidiskriminačního zákona příslušný rozhodnout soud v občanském soudním řízení ve smyslu § 7 o. s. ř.

[33] Zvláštní senát proto podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. rozhodl, že příslušným k vydání rozhodnutí ve věci žalobkyně je soud (výrok I.).

pokračování

[34] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. současně zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto výrokem II. tohoto usnesení zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 6. 2021, č. j. 16 Co 73/2021-168, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2021, č. j. 21 Cdo 2711/2021-193, kterými byla popřena pravomoc soudů v občanském soudním řízení. Oproti tomu nebylo na místě rušit i rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 15. 1. 2021, č. j. 26 C 357/2018-114, neboť tento soud (nikoli mimo svou pravomoc) o žalovaném nároku rozhodl věcně.

[35] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Krajský soud v Ostravě pokračovat v řízení o odvolání navrhovatelky, jako žalované, podaném proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 15. 1. 2021, č. j. 26 C 357/2018-114.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. března 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda zvláštního senátu